
VALNÉ HROMÁŽDĚNÍ

A/HRC/1248

24. září 2009

RADA PRO LIDSKÁ PRÁVA

12. zasedání

Agenda bod 7

**LIDSKÁ PRÁVA V PALESTINĚ A NA DALŠÍCH
OKUPOVANÝCH ARABSKÝCH ÚZEMÍCH**

**Zpráva Mise OSN zjišťující fakta o konfliktu v Gaze
Závěry a doporučení**

Tento dokument je předběžný překlad a obsahuje pouze závěry a doporučení Mise zjišťující fakta. Úplná zpráva bude vydána jako A/HRC/12/48 ve všech jazycích podle překladové kapacity překladových služeb Spojených národů.

A/HRC/12/48 (PŘEBĚŽNÁ 2)

**ČÁST PÁTÁ. ZÁVĚRY A DOPORUČENÍ
XXX. ZÁVĚRY**

A. Závěrečná pozorování

1874. **Objektivní posouzení událostí, které zkoumala, a jejich příčiny a kontext je zásadní pro úspěch jakéhokoliv úsilí dosáhnout spravedlnosti pro oběti násilí a míru a bezpečnosti v regionu, a jako taková jsou v zájmu všech zúčastněných a dotčených touto situací, včetně stran pokračujících v nepřátelství.**

Je to v tomto duchu a s plným zhodnocením složitosti jejího úkolu, že Mise dostala a splnila svůj mandát.

1875. Mezinárodní společenství, jakož i Izrael, a v rozsahu daném jejich autoritou a prostředky též palestinské úřady nesou odpovědnost za ochranu obětí násilí a zajistí, že nebudou nadále strádat metlou války nebo útlakem nebo okupačním ponižováním nebo náhodnými raketovými útoky. Lid Palestiny má právo svobodně rozhodovat o svém vlastním politickém a ekonomickém systému, včetně práva bránit se silou proti deprivaci svého práva na sebeurčení a práva na život v míru a svobodě ve svém vlastním státě. Lid Izraele má právo žít v míru a bezpečí. Oba národy mají právo na spravedlnost v souladu s mezinárodním právem.

1876. Při provádění svého mandátu se Mise jako svými jedinými směrnicemi řídila obecným mezinárodním právem, mezinárodními lidskými právy a humanitárním právem, a tak pojímala povinnosti, které ukládá státům, povinnosti, které ukládá nestátním činitelům a především práva a oprávnění, která poskytuje jednotlivcům. To žádným způsobem neimplikuje srovnání postavení Izraele jako okupující mocnosti a postavení okupovaného palestinského obyvatelstva nebo oprávnění je reprezentovat. Rozdíly týkající se moci a schopnosti způsobit škodu nebo se bránit, včetně zajištění spravedlnosti, když dochází k násilí, jsou zřetelné a jejich srovnání není ani možné, ani potřebné. To co vyžaduje stejnou pozornost a úsilí, je ochrana všech obětí v souladu s mezinárodním právem.

B. Izraelské vojenské operace v Gaze: Souvislost a spojení s politikou Izraele vůči okupovanému palestinskému území.

1877. Mise je názoru, že vojenská operace Izraele v Gaze mezi 27. prosincem 2008 a 18. lednem 2009 a její dopad nelze chápat a posoudit izolovaně od předchozího a po něm následujícího vývoje. Operace zapadá do pokračování politiky zaměřené na soustavné provádění politických cílů Izraele vůči Gaze a vůči okupovanému palestinskému území jako celku. Mnohé z těchto politických kroků jsou založeny nebo vyústí v porušování mezinárodních lidských práv a humanitárního práva. Vojenské cíle, jak jsou

udávány vládou Izraele, nevysvětlují fakta, která Mise zjistila, ani se neshodují s obrazci, které Mise v průběhu šetření identifikovala.

1878. Kontinuita je nejbezprostředněji zřetelná s politikou blokády, která operacím předcházela a která se podle názoru Mise rovná kolektivnímu trestu, jež vláda Izraele záměrně uvalila na pásmo Gazy. Když operace začaly, pásmo Gazy se po téměř tři roky nacházelo pod krutým režimem zákazů a omezení pro pohyb lidí, zboží a služeb. To zahrnovalo základní životní potřeby, jako pohonné hmoty, elektřinu, školní pomůcky a opravárenské a stavební materiály. Tato opatření Izrael uložil údajně proto, aby oslabil Hamas po jeho volebním vítězství v názoru, že je trvajícím hrozbou pro bezpečnost Izraele, kterou představoval. Jejich účinek byl kombinován se zadržováním finanční a jiné pomoci, kterou poskytovali někteří dárcové, a to na stejném základě. Doplňující útrapy již tak obtížné situace v pásmu Gazy, účinky dlouhodobé blokády nešetřily žádný aspekt života obyvatel Gazy. Ekonomika Gazy byla před vojenskou operací vyčerpaná, sektor zdravotnictví sužován, obyvatelstvo bylo nutně pro přežití a pro vedení denního života závislé na humanitární pomoci. Muži, ženy a děti psychologicky strádali v důsledku dlouhodobé chudoby, nedostatku bezpečí a násilí, jsouce uvězněni v těžce přelidněném území. Důstojnost lidu Gazy byla krutě nahlodána. Taková byla situace v pásmu Gazy, když izraelské ozbrojené síly zahájily v prosinci 2008 svou ofenzivu. Vojenské operace a způsob, jakým byly vedeny, značně ztížil výše uvedené účinky blokády. Výsledkem byla ve velice krátké době bezprecedentní dlouho trvajícím škoda jak pro lid, tak pro jeho rozvoj a perspektivy obnovy.

1879. Analýzy modalit a dopadu prosincových a lednových operací je rovněž podle názoru Mise začleňuje do kontinuity s řadou dalších dříve existujících izraelských politických kroků vůči okupovanému palestinskému území. Postupná izolace a oddělení pásma Gazy od Západního břehu, politika, která začala mnohem dříve a která byla upevňována zvláště uvalením tuhých zákazů, omezení pohybu a případně blokádou, to vše patří k nejzjevnějším. Přísná opatření, která Izrael přijal na Západním břehu v průběhu a po vojenských operacích v Gaze, rovněž dále

prohlubují kontrolu Izraele nad Západním břehem, včetně Východního Jeruzaléma, a ukazují na konvergenci cílů s vojenskou operací v Gaze. Taková opatření zahrnují rostoucí vyvlastňování půdy, demolice domů, demoliční příkazy a povolení stavět domy v osadách, větší a více formalizovaný přístup a omezení pohybu pro Palestince, nové a přísnější postupy pro obyvatele pásma Gazy změnit jejich usídlení za usídlení na Západním břehu. Systematické úsilí brzdit a kontrolovat palestinské samosprávné demokratické procesy, včetně zadržování zvolených politických představitelů a členů Vlády, a trestání obyvatelstva Gazy za jeho vnímanou podporu Hamasu kulminovalo v průběhu ofenzivy v Gaze útoky na vládní budovy, nejzřetelněji na budovu Palestinské legislativní rady. Kumulativní dopad těchto politických záměrů a akcí perspektivu politické a ekonomické integrace mezi Gazou a Západním břehem oddálilo.

C. Povaha, záměry a cíle izraelských vojenských operací v Gaze.

1880. Jak Palestinci, tak Izraelci, s nimiž se Mise setkala, zdůrazňovali, že vojenské operace, které Izrael provedl v Gaze od 27. prosince 2008 do 18. ledna 2009, byly kvalitativně odlišné od kterékoliv předchozí vojenské akce Izraele na okupovaném palestinském území. Přes kruté podmínky, které v pásmu Gazy po dlouhou dobu vládly, oběti a dlouhodobí pozorovatelé konstatovali, že operace byly svou krutostí bezprecedentní a že jejich následky budou mít dlouhodobé trvání.

1881. Když Mise uskutečnila počátkem června 2009 svou první návštěvu pásma Gazy, uplynulo již téměř pět měsíců od ukončení izraelských vojenských operací. Devastující účinky operací pro obyvatelstvo však byly jednoznačně zřetelné. Navíc k viditelné destrukci domů, továren, studní, škol, nemocnic, policejních stanic a dalších veřejných budov byl zřetelný pohled na rodiny, včetně starých osob a dětí, stále ještě žijící v sutinách jejich bývalých obydlí – vzhledem k trvající blokádě nebyla možná žádná rekonstrukce – jako svědectví vleklého dopadu operací na životní podmínky obyvatelstva Gazy. Zprávy o traumatu pocíťovaném v průběhu útoků, stres vyvolaný nejistotou o budoucnosti, útrapy

života a strach z dalších útoků, to vše ukazovalo na méně hmatatelné, ale nikoliv méně reálné dlouhodobé účinky.

1882. Významnými způsoby byly postiženy ženy. Jejich situaci je nezbytné věnovat specifickou pozornost v každém úsilí oslovit důsledky blokády, pokračující okupace a nejnovějších izraelských vojenských operací.

1883. Vojenské operace v Gaze byly podle izraelské vlády pečlivě a extenzivně plánovány. Zatím se izraelská vláda snažila portrétovat své operace jako v podstatě odpověď na raketové útoky a výkon svého práva na sebeobranu, Mise soudí, že plán byl zaměřen, přinejmenším částečně, na odlišný cíl: na lid Gazy jako celek.

1884. V tomto ohledu byly operace prosazováním celkové politiky zaměřené na potrestání obyvatelstva Gazy za jeho nezlomnost a jeho zjevnou podporu Hamasu a možná se záměrem vynutit změnu této podpory. Mise považuje, majíc na mysli to, co na místě viděla a slyšela, co četla ve výpovědích vojáků, kteří v kampani sloužili, a co slyšela a četla od současných i bývalých vojenských důstojníků a politických předáků, které Mise považuje za představitele myšlení, jež formovalo politiku a strategii vojenských operací, toto stanovisko za pevně založené na skutečnosti.

1885. Mise uznává, že hlavním ohniskem pozornosti jako dozvuk vojenských operací budou lidé, kteří byli zabiti – jen ve třech týdnech více než 1400. Je tomu tak právem. Částí funkcí zpráv jako je tato je pokusit se, třebaže velice skromně, obnovit důstojnost těch, jejichž práva byla porušena tím nejzákladnějším způsobem – arbitrárním zbavením života. Je důležité, aby mezinárodní společenství formálně a jednoznačně trvalo na tom, že takové násilí vůči nejzákladnějším a fundamentálním právům a svobodám jednotlivců nesmí být přehlédnuto a musí být odsouzeno.

1886. Mise v tomto ohledu uznává, že nikoliv všechna úmrtí představují porušení mezinárodního humanitárního práva. Zásada proporcionality uznává, že za jistých striktních podmínek akce vedoucí ke ztrátě života civilistů nemusí být nezákonné. Co činí aplikaci a posouzení proporcionality ve vztahu k mnoha událostem, které Mise prošetřovala, obtížným, je to, že skutky

izraelských ozbrojených sil a slova vojenských a politických předáků před operacemi a v jejich průběhu naznačují, že jako celek byly předvídány jako záměrná politika neúměrné síly zaměřené nikoliv proti nepříteli, ale proti „podpůrné infrastruktuře“. Zdá se, že to v praxi znamená civilní obyvatelstvo.

1887. Zdá se, že načasování prvního izraelského útoku na 11,30 dopoledne v pracovní den, kdy se děti vracely ze škol a ulice Gazy byly přeplněny lidmi jdoucími za svými denními povinnostmi, bylo kalkulováno, aby v řadách civilního obyvatelstva vytvořilo největší rozvrat a širokou paniku. Zacházení s mnoha zadrženými nebo dokonce zabitými civilisty, když se snažili vzdát se, je jedním projevem způsobu, jímž byla zřejmě konstruována účinná pravidla zapojení, standardní operační postupy a instrukce oddílům na místě, aby bylo vytvořeno prostředí, v němž byl ohled vůči civilním životům a základní lidské důstojnosti nahrazen nevážeností vůči základnímu mezinárodnímu humanitárnímu právu a normám lidských práv.

1888. Mise plně přiznává, že izraelské ozbrojené síly, jako každá armáda snažící se jednat v rámci parametrů mezinárodního práva, se musí vystríhat přílišného rizika pro životy vojáků, ale nemohou ani toto riziko přenášet na životy civilních mužů, žen a dětí. Základní zásady rozlišování a proporcionality se vztahují na bitevní pole, ať je tímto bitevním polem zastavěná městská oblast nebo otevřené pole.

1889. Opakované selhání rozlišit bojovníky a civilisty je podle Mise důsledkem svévolné instrukce vydané vojákům, jak to někteří z nich popsali, a nikoliv důsledkem náhodných omylů.

1890. Mise přiznává, že někteří ze zabitých byli bojovníci přímo zapojení do nepřátelství vůči Izraeli, ale mnozí jimi nebyli. Výsledek a modality operací podle názoru Mise naznačují, že byly jen částečně zaměřeny na zabití předáků a členů Hamasu, brigád Al-Kassam a jiných ozbrojených skupin. Byly rovněž v široké míře zaměřeny na ničení nebo zneschopnění civilního vlastnictví a prostředků holé existence civilního obyvatelstva.

1891. Ze svědectví shromážděných Misí je jasné, že destrukce zařízení zásobujících potravinami, systémů čističek vody, konkrétních továren a residenčních domů bylo výsledkem

záměrné a systematické politiky izraelských ozbrojených sil. Nebylo provedeno proto, že tyto objekty představovaly vojenskou hrozbu nebo příležitost, ale ještě více civilnímu obyvatelstvu ztížit proces denního života a důstojné žití.

1892. Společně se systematickým ničením ekonomické kapacity pásma Gazy se zdá být rovněž útok na důstojnost lidí. Bylo to vidět nejen v používání lidských štítů a protiprávního zadržování často v nepřijatelných podmínkách, ale rovněž ve vandalském ničení domů, když byly obsazeny, a ve způsobu, jakým bylo zacházeno s lidmi, když vojáci do domů vtrhli. Graffiti na zdech, oplzlosti a často rasistická hesla, to vše představovalo ponižování a dehumanizaci palestinského obyvatelstva.

1893. Operace byly pečlivě plánovány ve všech jejich fázích. V průběhu kampaně byly napříč plánovanými etapami na určitých operačních úrovních vydávány právní názory a rady. Podle izraelské vlády neexistovaly téměř žádné realizované chyby. Bylo to za těchto okolností, že Mise přijala závěr o tom, že to co se stalo v pouhých třech týdnech na konci roku 2008 a počátku roku 2009, bylo záměrně nepřiměřeným útokem určeným trestat, ponižit a terorizovat civilní obyvatelstvo, radikálně snížit jeho místní ekonomickou kapacitu jak pracovat, tak pro sebe produkovat, a vnutit mu více než kdy jindy rostoucí pocit závislosti a zranitelnosti.

1894. Mise se znepokojením zaznamenala veřejná prohlášení izraelských činitelů, včetně vysokých vojenských činitelů, v tom smyslu, že použití nepřiměřené síly, útoky na civilní obyvatelstvo a destrukce civilních majetků jsou legitimním prostředkem k dosažení izraelských vojenských a politických cílů. Mise soudí, že taková prohlášení nejen podkopávají celý režim mezinárodního práva, jsou rovněž nekonsistentní s duchem Charty Spojených národů a tudíž si zaslouží kategorické odsouzení.

1895. Ať byla spáchána jakákoliv porušení mezinárodního humanitárního práva a lidských práv, systematická a záměrná povaha aktivit popsaných v této zprávě neponechává Misi v žádných pochybách o tom, že odpovědnost leží na prvním místě na těch, kdož rýsovali, plánovali, nařídili a dohlíželi nad operacemi.

D. Okupace, nezlomnost a občanská společnost

1896. Vyhodnocení krutějšího násilí v průběhu nedávných vojenských operací nezakrylo skutečnost, že koncept „normalizace“ v pásmu Gazy byl dlouhodobě předefinován vzhledem k vleklé situaci zneužívání a nedostatku ochrany vyplývající z dekad trvající okupace.

1897. Tak jak se Mise soustředila na prošetření a analyzování specifických záležitostí spadajících do jejího mandátu, jako základní faktor zakládající porušování mezinárodního humanitárního práva a lidských práv proti chráněnému obyvatelstvu a podkopávání perspektivy rozvoje a míru vyvstala pokračující izraelská okupace pásma Gazy a Západního břehu. Selhání Izraele uznat a vykonávat své odpovědnosti jako okupační mocnost dále zhoršovalo účinky okupace na palestinský lid a nadále v tom pokračuje. Hrubé a protiprávní praktiky okupace, daleko od přemáhání odporu, jej navíc živily, včetně jeho násilných projevů. Mise je názoru, že ukončení okupace je předběžnou podmínkou pro návrat důstojného života Palestinců, jakož i pro rozvoj a mírové řešení konfliktu.

1898. Mise byla překvapena nezlomností a důstojností, kterou projevil lid tváří v tvář zoufalým okolnostem. Ředitel operací UNRWA John Ging tlumočil Misi odpověď učitele v Gaze v průběhu diskuse po ukončení izraelských vojenských operací o posílení výchovy k lidským právům ve školách. Spíše než vyjadřovat skepticismus o relevanci výuky lidským právům v kontextu obnoveného odpírání těchto práv, učitel bez váhání podporoval obnovení výuky lidským právům: „Toto je válka hodnot, a my ji nehodláme prohrát“.

1899. Vytrvalá práce palestinských nevládních a občanských společností a organizací při poskytování podpory obyvatelstvu v takových extrémních podmínkách, a udílení hlasu utrpení a očekáváním obětí násilností si zaslouží plné uznání. Jejich úlohu při pomoci udržet odolnost a důstojnost obyvatelstva není možné dostatečně ocenit. Mise slyšela mnohé zprávy pracovníků NGO, doktorů, řidičů ambulancí, novinářů, monitorů lidských práv, kteří na vrcholu vojenských operací riskovali své životy, aby byli k službám lidem v nouzi. Často hovořili o úzkosti, měli-li volit

mezi nutkáním zůstat v blízkosti svých vlastních rodin nebo pokračovat v práci a pomáhat lidem v nouzi, a tak být často odříznuti od zpráv o bezpečí nebo místa pobytu členů jejich rodiny. Mise si přeje sklonit se před odvahou a prací četných jednotlivců, kteří tak přispěli k zmírnění utrpení obyvatelstva a k podání zprávy o událostech v Gaze.

E. Raketové a minometné útoky na Izrael

1900. Palestinské ozbrojené skupiny vypustily na Izrael od dubna 2001 tisíce raket a minometných granátů. Dokázaly tak způsobit teror v řadách civilního obyvatelstva Izraele, jak o tom svědčí vysoká míra psychologických traumat v postižených komunitách. Útoky rovněž vedly k erozi sociálních, kulturních a ekonomických životů v jižním Izraeli a postihly práva na vzdělání desítek tisíc dětí a mladistvých, kteří navštěvují školy v postižených oblastech.

1901. Tyto útoky mezi 27. prosincem 2008 a 18. lednem 2009 za sebou zanechaly čtyři mrtvé a stovky zraněných. K vyšším ztrátám na životech nedošlo díky kombinaci štěstí a opatření přijatých izraelskou vládou, včetně opevnění veřejných budov, postavení krytů a uzavření škol v době zvýšeného nepřátelství.

1902. Mise se znepokojením poznamenává, že Izrael neposkytl tutéž úroveň ochrany před raketami a minometry postiženým palestinským občanům, jak to učinil pro židovské občany. Obzvláště selhal poskytnout veřejné kryty nebo opevnění škol například palestinským komunitám žijícím v neuznaných vesnicích a v několika uznaných vesnicích. Mělo by být samo sebou, že tisíce palestinských Izraelců – včetně významného počtu dětí – kteří žijí v dosahu raket, si zaslouží stejnou ochranu, jakou izraelská vláda poskytuje židovským občanům.

F. Nesouhlasné hlasy v Izraeli

1903. Zatímco izraelská vojenská ofenziva v Gaze byla izraelskou veřejností široce podporována, existovaly rovněž nesouhlasné hlasy, které se vyjadřovaly demonstracemi, protesty, jakož i veřejným informováním o chování Izraele. Mise je názor, že akce izraelské vlády v průběhu a po vojenských operacích v pásmu

Gazy, včetně výslechů politických aktivistů, potlačování kritik a zdrojů potenciálních kritik izraelských vojenských akcí, obzvláště NGO (nevládních organizací), významně přispěly politickému klimatu, v němž nesouhlas s vládou a jejími akcemi na okupovaném palestinském území není tolerován. Odpírání přístupu mediím do Gazy a trvajících odmítání přístupu monitorujících lidská práva, je podle názoru Mise pokusem, jak oddálit akce vlády na okupovaném palestinském území od veřejného prozkoumání, tak zabránit vyšetřování a informování o chování stran v konfliktu v pásnu Gazy.

1904. V tomto kontextu zvýšené netolerance pro nesouhlasné názory v Izraeli si Mise přeje ocenit obtížnou práci NGO v Izraeli, která odvážně pokračuje ve vyjadřování kritiky akcí vlády, jež porušují mezinárodní lidská práva a humanitární právo. Práce těchto organizací má zásadní význam nejen, aby zajistila nezávislé informování izraelské a mezinárodní veřejnosti, ale rovněž povzbudila diskusi založenou na faktech o těchto otázkách uvnitř izraelské společnosti.

G. Dopad dehumanizace

1905. Tak jako v mnoha konfliktech, jedním z rysů palestinsko-izraelského konfliktu je dehumanizace jiných, a obzvláště obětí. Palestinský psychiatr Dr. Iyad As-Sarraj vysvětlil cyklus agrese a pronásledování, kvůli němuž „Palestinec v očích izraelských vojáků není rovnocenná lidská bytost. Někdy /.../ se dokonce stává démonem/.../“ Tato „kultura démonizace a dehumanizace“ přispívá k vytvoření stavu paranoie. „Paranoia má dvě stránky, stránku pronásledování, já jsem oběť tohoto světa, celý svět je proti mně, a na druhé straně, já jsem pro tento svět nadřazený, a mohu jej utlačovat. To vede k tomu, co je nazýváno arogance moci“. Jako Palestinci „obecně Izraelcům připadáme jako démoni a že je můžeme nenávidět, že to co děláme, je reakce, a my říkáme, že Izraelci mohou porozumět pouze řeči síly. Tatáž věc, kterou říkáme o Izraelcích, oni říkají o nás, že my rozumíme pouze jazyku násilí nebo síly. Zde vidíme aroganci moci a Izraelci jí používají, aniž vůbec myslí na humanitu. Podle mého názoru my vidíme nejen stav války, ale rovněž stav, který je kulturní a

psychologický, a já doufám, já si přeji, aby Izraelci začali, a ve světě a v Izraeli existuje mnoho a mnoho Židů, kteří se dívají do sebe, mají vnitřní pohled, který jim umožní zmírnit strach, který mají, protože v Izraeli existuje stav strachu, a to přes všechnu sílu, a aby začali kráčet po cestě zabývající se důsledky jejich vlastní viktimizace a začali jednat s Palestincem jako s lidskou bytostí, úplnou lidskou bytostí, která má stejná práva jako Izraelec, a rovněž jiným způsobem obecně. Palestinec se musí zabývat sám sebou, musí sám sebe respektovat a respektovat své vlastní odlišnosti, aby byl schopen stát před Izraelcem rovněž jako plná lidská bytost se stejnými právy a povinnostmi. Tohle je skutečná cesta k spravedlnosti a míru.“

1906. Izraelský vysokoškolský učitel Ofer Shinar nabídl podobnou analýzu: „Problém izraelské společnosti spočívá v tom, že kvůli konfliktu se izraelská společnost cítí být obětí a v široké míře je to oprávněné a pro izraelskou společnost je strašně obtížné to překonat /.../ Myslím si, že iniciativa, kterou jste podnikli, nasloucháním lidem je velice důležitá. Poselství, které předkládáte izraelské společnosti, je absolutně jednoznačné v tom, že jste nestranní, že byste mohli vidět, že pocit být obětí je něco, co charakterizuje obě strany. Co po vás vyžaduje, abyste přijali tuto odpovědnost, je skutečnost, že musíte pochopit, jak obtížné je dostat toto poselství do a napříč izraelskou společností, jak uzavřena izraelská společnost je, jak obtížné je pro izraelskou společnost pochopit, že i druhá strana není jen společnost, která porušuje naše lidská práva, ale jak jsou porušována jejich lidská práva, jak stejně pak strádají oni.“

1907. Mise při plnění svého mandátu prošetřit údajná porušení mezinárodního práva, k němuž došlo v kontextu vojenských operací v Gaze od prosince 2008 do ledna 2009, hovořila převážně s těmi, kdož byli nejvíce postiženi nejposlednějšími událostmi v konfliktu, který přetrval několik desetiletí. Jak je možno očekávat, Mise shledala společnosti vyděšené žitím v konfliktu s významným psychologickým traumatem vyplývajícím ze života, který se může oprávněně zdát těm, kdož žijí v mírovějších společnostech, jako nesnesitelný.

1908. Jak Palestinci, tak Izraelci jsou legitimně rozzlobeni na život, který jsou nuceni žít. Pro Palestince hněv na individuální

události – civilní oběti, zranění a ničení v Gaze v důsledku vojenských útoků, blokády, pokračující výstavby Zdi vně hranic z r. 1967 – živená v podkladovou zlobu na pokračující izraelskou okupaci, jejich každodenní ponižování a jejich dosud nenaplněné právo na sebeurčení. Pro Izraelce veřejná prohlášení palestinských ozbrojených skupin oslavujících raketové a minometné útoky na civilisty posiluje hluboce zakořeněné znepokojení, že jednání urodí málo a že jejich národ zůstává pod existenční hrozbou, před níž pouze mohou chránit svůj lid. Jak Izraelci, tak Palestinci sdílejí tajný strach – pro některé je to víra, že ani jeden nemá v úmyslu přijmout právo druhého na zemi, kterou vlastní. Tuto zlobu a strach naneštěstí obratně představují mnozí politici.

1909. Některí Izraelci Misi zdůraznili, že politika izraelské vlády týkající se izolace pásma Gazy a tvrdší restriktce pro pohyb Palestinců uvnitř okupovaného palestinského území a mezi okupovaným palestinským územím a Izraelem přispěly k rozšíření odstupů mezi Palestinci a Izraelci, redukuje příležitosti vzájemně jednat jen v situacích kontroly a násilí, jako jsou kontrolní stanoviště a vojenské posty.

1910. V tomto kontextu byla Mise povzbuzena zprávami o výměně a spolupráci mezi Palestinci a Izraelci, například pokud jde o odborníky na mentální zdraví pracující s Palestinci z Gazy a komunit jižního Izraele a pokud jde o spolupráci mezi společnostmi Magen David Adom a společností Palestinského rudého půlměsíce, obzvláště na Západním břehu, kdy plní sdílené závazky poskytovat humanitární pomoc komunitám, v nichž pracují, bez ohledu na etnika pacientů, kteří před nimi leží.

H. Vnitropalestinská situace

1911. Rozdělení a násilí mezi Fatahem a Hamasem, které kulminovalo v ustavení paralelních vládních entit a struktur v pásmu Gazy a na Západním břehu, má pro lidská práva palestinského obyvatelstva v obou oblastech opačné důsledky, a rovněž přispívá k erozi vlády zákona na okupovaném palestinském území, navíc k již existujícím hrozbám spojeným se zahraniční okupací. I při úzkém soustředění Mise na násilí

souvisící s kontextem vojenských operací v prosinci – lednu, zmenšující se ochranná opatření pro Palestince jsou evidentní na případech arbitrárního zbavení života, arbitrárním zadržování politických aktivistů nebo sympatizantů, omezeních pro svobodu vyjadřování a sdružování a špatného zacházení ze strany bezpečnostních sil. Situace je smíšená s trvale redukovanou úlohou judikatury při zabezpečování vlády práva a právních nápravných prostředků na porušování. Rozhodnutí o vnitřním rozdělení založeném na svobodné vůli a rozhodnutích Palestinců bez vnějšího zasahování by posílilo schopnost palestinských úřadů a institucí chránit práva Lidu pod jejich odpovědností.

I. Potřeba ochrany a úloha mezinárodního společenství

1912. Mezinárodní právo stanoví povinnosti států nejen respektovat, ale rovněž zajišťovat respekt pro mezinárodní humanitární právo. Mezinárodní soudní dvůr konstatoval ve svém Poradním názoru o *Právních důsledcích výstavby Zdi na okupovaném palestinském území*, že „všechny státy - strany Čtvrté ženevské konvence týkající se Ochrany civilních osob v době války z 12. srpna 1949 mají navíc povinnost, při respektování Charty OSN a mezinárodního práva, zabezpečit souhlas Izraele s mezinárodním humanitárním právem, jak je vtěleno do této Konvence.

1913. Výsledný dokument světové schůzky na nejvyšší úrovni z r. 2005 přiznal, že mezinárodní společenství má rovněž prostřednictvím Spojených národů odpovědnost za užití vhodných diplomatických, humanitárních a jiných mírových prostředků, v souladu s kapitolami VI a VIII Charty, pomáhat chránit obyvatelstvo před, mezi jiným, válečnými zločiny a zločiny proti lidskosti. Dokument zdůraznil, že členové Spojených národů jsou připraveni podniknout načasovaným a rozhodným způsobem kolektivní akci, a to prostřednictvím Rady bezpečnosti, v souladu s Chartou, včetně kapitoly VII, pokud by byly mírové prostředky nedostatečné a národní autority prokazatelně selhávaly chránit jejich obyvatelstvo před genocidou, válečnými zločiny, etnickými čistkami a zločiny proti lidskosti. Generální tajemník ve své zprávě z r. 2009 o plnění odpovědnosti chránit, poznamenal, že

výpočet těchto zločinů „žádným způsobem nezabránil mnohem širšímu rozsahu povinností podle mezinárodního humanitárního práva, mezinárodních lidských práv, práva pro uprchlíky a mezinárodního trestního práva.“

1914. Po dekádách vleklého konfliktu se úroveň hrozby, již jsou vystaveni jak Palestinci, tak Izraelci, nesnížila, ale pokud se něco s eskalací násilí zvýšilo, byla to smrt a utrpení civilního obyvatelstva, v němž jsou vojensko operace v Gaze v prosinci a lednu pouze nejnovějším jevem. Izrael tudíž selhává i v ochraně svých vlastních občanů, a to tím, že odmítá uznat neplodnost toho, že se uchyluje k násilným prostředkům a vojenské síle.

1915. Izraelské vpády a vojenské akce v pásmu Gazy se po ukončení prosincových a lednových vojenských operací nezastavily.

1916. Rada bezpečnosti zařadila ochranu civilního obyvatelstva jako pravidelný bod do svého programu, uznávajíc ji jako záležitost, v níž v rámci své odpovědnosti selhává. Mise konstatuje, že mezinárodní společenství široce mlčelo a až dosud selhalo jednat tak, aby zajistilo ochranu civilního obyvatelstva v pásmu Gazy a obecně na okupovaném palestinském území. Stačí zaznamenat nedostatek adekvátní reakce na blokádu a její důsledky, na vojenské operace v Gaze a v jejich důsledku na trvající překážky pro její rekonstrukci. Mise rovněž soudí, že izolace úřadů v Gaze a sankce proti pásmu Gazy měly negativní dopad na ochranu obyvatelstva. Bezpochyby je nezbytná okamžitá akce umožňující rekonstrukci v Gaze. Musí být však doprovázena pevnějším a zásadovějším postojem mezinárodního společenství vůči porušování mezinárodního humanitárního práva a lidských práv a dlouho odkládanou akcí k jeho ukončení. Ochrana civilního obyvatelstva vyžaduje respekt vůči mezinárodnímu právu a odpovědnost za jeho porušování. Když se mezinárodní společenství nechová podle svých vlastních právních standardů, je zřejmá hrozba mezinárodní vládě práva a potenciálně dalekosáhlá ve svých důsledcích. .

1917. Mise potvrzuje a zdůrazňuje působivou a zásadní úlohu početných agencí Spojených národů a útvarů pracujících při pomoci obyvatelstvu okupovaného palestinského území ve všech aspektech denního života. Dodatečným znepokojujícím rysem

prosincových a lednových vojenských operací byla nevšimavost vůči několika incidentům, z nichž některé jsou v této zprávě zdokumentovány, porušující nedotknutelnost provozoven, zařízení a personálu Spojených národů. Mělo by být samozřejmostí, že útoky na Spojené národy jsou nepřijatelné a podkopávají jejich schopnost plnit roli ochrany a pomoci obyvatelstvu, která ji tak zoufale potřebuje.

J. Shrnutí právních zjištění

1918. Podrobná právní zjištění Mise jsou vložena do každé z kapitol zprávy, kde jsou analyzována specifická fakta a případy. Následuje shrnutí těchto zjištění.

1. Akce Izraele v Gaze v kontextu vojenských operací od 27. prosince 2008 do 18. ledna 2009

(a) Předběžná opatření před zahájením útoku

1919. Mise shledává, že v řadě případů Izrael selhal přijmout přiměřená předběžná opatření vyžadovaná zvykovým právem v článku 57 (2) (a) (ii) Dodatečného protokolu 1, s cílem vyhnout se nebo minimalizovat nahodilou ztrátu lidských životů, zranění civilistů a poškození civilních objektů. Střelba municí obsahující bílý fosfor nad základnou UNRWA ve městě Gaza je jedním z takových případů, v nichž nebyla předběžná opatření přijata při volbě zbraní a metod útoku, a tato fakta byla kombinována s hazardním ignorováním důsledků. Záměrný úder na nemocnici al-Quds s použitím vysoce explozivních dělostřeleckých granátů a bílého fosforu v nemocnici a kolem ní porušil rovněž články 18 a 19 Čtvrté ženevské konvence. Pokud jde o útok na nemocnici al-Wafa, Mise zjistila porušení těchto ustanovení, jakož i porušení zákazu útoku podle zvykového práva, u nichž lze očekávat způsobení rozsáhlých škod na civilistech a civilních objektech.

1920. Mise shledává, že různé druhy varování, která Izrael v Gaze vyhlásil, nelze za daných okolností považovat za dostatečně účinná, aby odpovídala zvykovému právu, jak je zakotveno v Dodatečném protokolu I, článku 57 (2) (c). Zatím co některé

varující letáky byly svou povahou specifické, Mise nesoudí, že obecné poselství říkájí lidem, aby odešli, kdekoliv byli, do městských center, za zvláštních okolností vojenské kampaně, dosahuje prahu účinnosti. Střelba raketami do budov a na jejich vrcholy jako „varování“ je v zásadě nebezpečná praxe a forma útoku a nikoliv varování.

(b) Incidenty zahrnující zabíjení civilistů

1921. Mise shledala početné případy úmyslných útoků na civilisty a civilní objekty (jednotlivce, celé rodiny, domy, mešity) jako porušení zásady rozlišení podle základního mezinárodního humanitárního práva, rezultující v úmrtí a vážná zranění. Mise v těchto případech zjistila, že nebylo respektováno ochranné postavení civilistů a útoky byly záměrné, v jasném porušení zvykového práva zakotveného v článku 51 (2) a 75 Dodatečného protokolu I, článku 27 Čtvrté ženevské konvence a článcích 6 a 7 Mezinárodní úmluvy o občanských a politických právech. V některých případech Mise došla k dodatečnému závěru, že útok byl veden se záměrem rozšířit mezi civilním obyvatelstvem teror. Nadto v několika prošetřených případech izraelské ozbrojené síly nejen že nepoužily svého nejlepšího úsilí dovolit humanitárním organizacím přístup k raněným a k lékařské péči, jak to vyžaduje zvykové mezinárodní právo podle článku ID (2) Dodatečného protokolu I, ale takový přístup arbitrárně odepřely.

1922. Pokud jde o jeden prošetřený případ, zahrnující smrt nejméně 35 Palestinců, Mise shledává, že izraelské ozbrojené síly zahájily útok, od něhož by rozumný velitel očekával, že ve vztahu k cíleným vojenským výhodám způsobí rozsáhlé ztráty civilních životů, a to jako porušení zvykového mezinárodního humanitárního práva reflektovaného v Dodatečném protokolu I, článcích 57 (2) (a) a (iii). Mise shledává porušení práva na život (ICCPR, článek 6) civilistů zabitých v tomto incidentu.

1923. Mise došla rovněž k závěru, že Izrael záměrnými útoky na policejní stanice a početným zabitím policistů (99 v incidentech šetřených Misí) v průběhu prvních minut vojenských operací selhala respektovat zásadu proporcionality mezi vojenskou výhodou předvídanou zabitím několika policistů, kteří mohli být

členy palestinských ozbrojených skupin, a ztrátou civilních životů (většinou policistů a členů veřejnosti přítomných v průběhu útoku v policejních stanicích nebo poblíže). Mise shledává porušení práva na život (ICCPR, článek 6) policistů zabitých v těchto útocích, kteří nebyli členy palestinských ozbrojených skupin.

(c) Určité zbraně použité izraelskými vojenskými silami

1924. Pokud jde o zbraně, kterých izraelské ozbrojené síly používaly v průběhu vojenských operací, Mise akceptuje, že bílý fosfor, šípky a těžký kov (takový jako tungsten) nejsou v současné době podle mezinárodního práva zakázány. Jejich použití je však omezeno nebo dokonce zakázáno za jistých okolností z moci zásad proporcionality a předběžných opatření nezbytných při útoku. Šípky, jako oblastní zbraň, jsou obzvláště nevhodné pro použití v městských prostorech, zatímco podle názoru Mise by měl být bílý fosfor jako přinejmenším tmářský zakázán pro celou řadu a různost rizik, která jsou spojena s používáním pyroforických chemikálií.

(d) Zacházení s Palestinci v rukou izraelských ozbrojených sil

(i) Použití lidských štítů

1925. Mise prošetřovala několik incidentů, v nichž izraelské ozbrojené síly použily místních palestinských obyvatel k proniknutí do domů, které mohly být opatřeny minovou nástrahou nebo skrývat nepřátelské bojovníky (tato praxe, známá na Západním břehu jako „sousedský postup“, byla v průběhu vojenských operací v Gaze nazývána „Johnnyho postup“). Mise shledala, že tato praktika představuje použití lidských štítů zakázaných mezinárodním humanitárním právem. Představuje dále porušení práva na život, chráněný v článku 6 ICCPR a zákazu namířeného proti krutému a nelidskému zacházení v jeho článku 7.

1926. Výslech palestinských civilistů pod hrozbou smrti nebo zranění s cílem vynutit si informaci o Hamasu a palestinských bojovnících a tunelech představuje porušení článku 31 Čtvrté

ženevské konvence, která zakazuje fyzické a morální násilí proti chráněným osobám.

(ii) Zadržování

1927. Mise shledala, že izraelské ozbrojené síly v Gaze shromažďovaly a zadržovaly široké skupiny osob chráněných podle Čtvrté ženevské konvence. Mise shledává, že jejich zadržování není možné ospravedlnit ani jako zadržení „nelegálních bojovníků“, ani jako internaci civilistů z imperativních důvodů bezpečnosti. Mise soudí, že kruté bití, trvalé ponižování a degradující zacházení a zadržování v hanebných podmínkách, jimiž údajně jednotlivci v pásmu Gazy trpěli pod kontrolou izraelských ozbrojených sil, a zadržování v Izraeli představuje selhání zacházet s chráněnými osobami lidsky a porušení článku 27 Čtvrté ženevské konvence, jakož i porušení článků 7 a 10 Mezinárodní úmluvy o občanských a politických právech týkajících se mučení a zacházení se zadrženými osobami, a jejího článku 14, pokud jde o záruky řádného procesu. Zacházení se ženami v průběhu zadržení odporovalo zvláštnímu ohledu na ženy vyžadovanému podle zvykového práva, jak je zakotveno v článku 76 Dodatečného protokolu 1. Mise shledává, že shromažďování velkých skupiny civilistů a jejich dlouhodobé zadržování za okolností popsaných v této zprávě představuje pro tyto osoby kolektivní trest v rozporu s článkem 33 Čtvrté ženevské konvence a článku 50 Haagských norem. Takové zacházení se rovná opatřením pro zastrašení nebo terorizování zakázaným článkem 33 Čtvrté ženevské konvence.

(e) Ničení majetku

1928. Mise shledává, že útok proti budově Palestinské legislativní rady a hlavní věznici v Gaze představuje záměrné útoky na civilní objekty a je porušením pravidla zvykového mezinárodního humanitárního práva, podle něhož musí být útoky striktně omezeny na vojenské objekty.

1929. Mise rovněž shledává, že izraelské ozbrojené síly protiprávně a bezohledně zaútočily a zničily bez vojenské potřeby

řadu objektů a zařízení produkujících a zpracovávajících potravu (včetně mlýnů, pozemků a skleníků), zařízení na pitnou vodu, farem a zvířectva jako porušení zásady rozlišení. Ze skutečností zjištěných Misí, tato shledává, že toto ničení bylo provedeno s cílem odepřít civilnímu obyvatelstvu živobytí, v rozporu se zvykovým právem a jeho článkem 54 (2) v Prvním dodatečném protokolu. Mise dále dospěla k závěru, že izraelské ozbrojené síly nezákonně a bezohledně provedly rozsáhlou destrukci soukromých residenčních domů, vodních studní a vodních tanků. 1930. Navíc k tomu, že jde o porušování mezinárodního humanitárního práva, tyto bezohledné extenzivní akce destrukce se rovnají porušením povinností Izraele respektovat právo na adekvátní životní standard lidu v pásmu Gazy, které zahrnuje práva na potravu, vodu a ubytování, jakož i právo na nejvyšší dosažitelný standard zdravotní péče, chráněné podle článků 11 a 12 Mezinárodní úmluvy o hospodářských, sociálních a kulturních právech.

(f) Dopad blokády a vojenských operací na obyvatelstvo Gazy

1931. Mise došla k závěru, že politika blokády, jak ji prováděl Izrael proti pásmu Gazy, obzvláště uzavírání nebo omezení uložená na hraničních přechodech okamžitě před vojenskými operacemi, vystavila místní obyvatelstvo extrémnímu strádání a nedostatku, které se rovnalo porušení povinností Izraele jako okupační moci podle Čtvrté ženevské konvence. Tato opatření vedla ke krutému zhoršení a úpadku úrovně realizace ekonomických a sociálních práv Palestinců v pásmu Gazy a oslabilo jeho sociální a ekonomické uspořádání, ponechávající zdravotnictví, školství, hygienická zařízení a další zásadní služby ve velice zranitelném stavu, aby se mohly vyrovnat s bezprostředními účinky vojenských operací.

1932. Mise zjišťuje, že přes informace, které dal do oběhu Izrael o humanitárních pomocných schématech v době vojenských operací, Izrael zásadně porušil svou povinnost dovolit volný průchod všech zásilek lékařských a nemocničních předmětů, potravy a ošacení, které byly potřebné, aby pokryly naléhavé

humanitární potřeby civilního obyvatelstva v kontextu vojenských operací, což je porušením článku 23 Čtvrté ženevské konvence.

1933. Navíc k výše uvedeným obecným zjištěním Mise má rovněž za to, že Izrael porušil své specifické závazky podle Konvence o právech dítěte a Konvence o odstranění všech forem diskriminace žen, včetně práv na mír a bezpečí, volný pohyb, obživu a zdraví.

1934. Mise došla k závěru, že podmínky vyplývající ze záměrných akcí izraelských ozbrojených sil a deklarované politiky Vlády ve vztahu k pásmu Gazy před, v průběhu a po vojenských operacích souhrnně naznačují záměr uvalit na lid pásma Gazy kolektivní trest. Mise tudíž shledává porušení ustanovení článku 33 Čtvrté ženevské konvence.

(g) Závažná porušení Ženevských konvencí a akty zvyšující individuální zločinnou odpovědnost podle mezinárodního trestního práva

1935. Ze shromážděných faktů Mise shledala, že izraelské ozbrojené síly spáchaly v Gaze následující závažná porušení Čtvrté ženevské konvence: úmyslné zabíjení, mučení nebo nehumánní zacházení, záměrně působící velké utrpení nebo závažné zranění těla nebo poškození zdraví, a extenzivní ničení majetku, neospravedlnitelné vojenskou nutností a provedené protiprávně a zlovolně. Tyto akty jako těžká porušení dala vzniknout individuální trestní odpovědnosti. Mise konstatuje, že používání lidských štítů rovněž představuje válečný zločin podle Římské směrnice Mezinárodního trestního dvora.

1936. Mise dále soudí, že série aktů, které Palestince v pásmu Gazy připravují o živobytí, zaměstnání, bydlení a vodu, které jim odpírají svobodu pohybu a právo opustit a vstoupit do jejich vlastní země, které omezují jejich práva přístupu k soudnímu dvoru a účinnou nápravu, mohly vést kompetentní soud k tomu, aby zjistil, že byl spáchán zločin perzekuce a zločin proti lidskosti.

2. Akce Izraele na Západním břehu v kontextu vojenských operací v Gaze od 27.prosince 2008 do 18. ledna 2009

(a) Zacházení izraelských bezpečnostních sil s Palestinci na Západním břehu, včetně používání nadměrné nebo smrtelné síly v průběhu demonstrací

1937. Pokud jde o akty násilí páchané na Palestincích osadníky, Mise dospívá k závěru, že Izrael selhal plnit své mezinárodní závazky chránit Palestince před násilím páchaným soukromými jednotlivci jak podle zákona o mezinárodních lidských právech, tak podle mezinárodního humanitárního práva. V některých případech bezpečnostní síly s akty násilí mlčky souhlasily v rozporu se zákazem krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení. Dochází-li k tomuto nečinnému přihlížení pouze ve vztahu k násilí osadníků proti Palestincům a nikoliv již opačně, rovná se diskriminaci na podkladě národního původu zakázané podle ICCPR.

1938. Izrael rovněž porušil řadu lidských práv protiprávním potlačováním veřejných mírových demonstrací a použitím extrémní síly proti demonstrantům. Použití ručních zbraní, včetně živé munice, a použití odstřelovačů, které vedlo k zabití demonstrantů, je porušením článku 6 ICCPR jako svévolné zbavení života a, za okolností zkoumaných Misí, naznačuje úmysl nebo přinejmenším bezohlednost vůči skutečnosti, že civilistům způsobí újmu, která se může rovnat vědomému zabití.

1939. Nadměrné užití síly, které vedlo ke zranění a ne přímo k usmrcení, představuje porušení řady standardů, včetně článků 7 a 9 ICCPR. Tato porušení jsou kombinována se zdánlivě diskriminačními „předpisy pro zahájení palby“ pro bezpečnostní síly při potlačování demonstrací, založených na přítomnosti osob ze zvláštní národnosti, porušující zásadu nediskriminace v ICCPR (článek 2), jakož i podle článku 27 Čtvrté ženevské konvence.

1940. Mise shledává, že Izrael selhal vyšetřit, a také řádně stíhat, akty svých agentů nebo třetích stran, zahrnující vážná porušení mezinárodního humanitárního práva a zákona o lidských právech.

1941. Mise byla alarmována hlášeným zvýšením násilí osadníků v minulém roce a selháním izraelských bezpečnostních sil předcházet útokům osadníků proti palestinským civilistům a jejich majetku. Tyto útoky jsou doprovázeny řadou násilí

izraelských sil nebo jimi tolerovaných, včetně odnímání residenčního statutu Palestincům, což by mohlo případně vést k situaci možné deportace a nést sebou porušení dalších práv.

(b) Zadržování Palestinců Izraelem

1942. Mise analyzovala informace, která dostala, o zadržování Palestinců v izraelských věznicích v průběhu nebo kontextu vojenských operací z prosince 2008 a ledna 2009 a shledala tyto praktiky jako všeobecně neslučitelné s lidskými, právy a mezinárodním humanitárním právem. Systém vojenských soudů, jemuž jsou podrobeni Palestinci z okupovaného palestinského území, je zbavuje záruk řádného procesu a jejich uplatnění podle mezinárodního práva.

1943. Mise shledává, že zadržování členů Palestinské legislativní rady Izraelem porušuje právo nebýt svévolně zadržován, jak je chráněno článkem 9 ICCPR. Do té míry, je-li založeno na politickém spojení a brání těmto členům účastnit se na správě veřejných záležitostí, je rovněž porušením jejich článků 25 přiznávajícího právo účastnit se veřejných záležitostí a 26, který poskytuje právo na rovnou ochranu podle zákona. Do té míry, není-li jejich zadržení spojeno s jejich individuálním chováním, představuje kolektivní trest zakázaný článkem 33 Čtvrté ženevské konvence. Informace o zadržování velkého počtu dětí a zacházení s nimi izraelskými bezpečnostními silami ukazuje na porušení jejich práv podle ICCPR a Konvence o právech dítěte.

(c) Porušování práva na volný pohyb a přístup

1944. Mise shledává, že rozsáhlá omezení, která Izrael uvalil na pohyb a přístup Palestinců na Západním břehu, jsou neúměrná jakémukoliv legitimnímu sledovanému cíli a porušují článek 27 Čtvrté ženevské konvence a článek 12 ICCPR zaručující svobodu pohybu.

1945. Když se kontrolní stanoviště stávají místem ponižování chráněného obyvatelstva jejich vojenskými nebo civilními provozovateli, mohlo by to mít za následek porušení pravidla

zvykového práva, jak je zakotveno v článku 75 (2) Dodatečného protokolu I.

1946. Pokračující výstavba osad na okupovaném území představuje porušení článku 49 Čtvrté ženevské konvence. Extenzivní ničení a vyvlastňování majetku, včetně konfiskace půdy a demolice domů na Západním břehu, včetně Východního Jeruzaléma, nikoliv opodstatněné vojenskou nutností a provedené protiprávně a svévolně, se rovná závažnému přestoupení článku 147 Čtvrté ženevské konvence.

1947. Pokud jde o omezování pohybu a přístupu, osady a jejich infrastrukturu, demografickou politiku vůči Jeruzalému a „Oblasti C“ Západního břehu, jakož i separaci Gazy od Východního břehu, což zabraňuje, aby vznikl životaschopný a přilehlý Palestinský stát, jde vesměs o porušení *ius cogens* práva na sebeurčení.

3. Akce Izraele v Izraeli

1948. Pokud jde o údajná porušení uvnitř Izraele, Mise dospívá k závěru, že ačkoliv se nezdá, že v tomto ohledu existuje stanovená politika, existovalo mnoho případů, kdy úřady údajně kladly překážky protestujícím usilujícím o výkon svého práva na mírové shromáždění a svobodu projevu s cílem kritizovat vojenské akce Izraele v Gaze. Tato práva jsou chráněna Mezinárodní úmluvou o civilních a politických právech. Případy fyzického násilí proti protestujícím a jiné ponižování, které nedosahuje stupně fyzického násilí policie vůči protestujícím, porušily povinnosti Izraele podle článku 10 Úmluvy. Mise je rovněž znepokojena postupem vůči aktivistům, kteří byli předvoláni a vyslýcháni Všeobecnými bezpečnostními silami (*Shabak*), což údajně vytváří uvnitř Izraele atmosféru netolerování opozice. Nepřátelské odvetné akce, které provádí Vláda Izraele proti civilním společenským organizacím za kritiku izraelských úřadů a za odhalování údajných porušení mezinárodních zákonů o lidských právech a mezinárodního humanitárního práva v průběhu vojenských operací, jsou neslučitelné s Deklarací o právu a odpovědnosti jednotlivců, skupin a složek společnosti podporovat a chránit universálně uznaná lidská práva a základní svobody.

1949. Mise shledává, že téměř naprosté vyloučení médií a monitorů lidských práv z Gazy od 5. listopadu 2008 a v průběhu operací je neslučitelné s povinnostmi Izraele vůči právu na přístup k informacím.

4. Akce palestinských ozbrojených skupin

1950. Pokud jde o vypalování raket a minometných granátů palestinskými ozbrojenými skupinami operujícími v pásmu Gazy směrem na jižní Izrael, Mise shledává, že palestinské ozbrojené skupiny selhaly v rozlišení mezi vojenskými cíly a civilním obyvatelstvem v jižním Izraeli. Vypouštění raket a minometných granátů, které nelze zaměřit s dostatečnou přesností na vojenské cíle, porušuje základní zásadu rozlišení. Neexistuje-li žádný záměrný vojenský cíl a rakety a granáty jsou vypalovány do civilních oblastí, představují záměrný útok proti civilnímu obyvatelstvu. Tyto akce by představovaly válené zločiny a mohly by se rovnat zločinům proti lidskosti.

1951. Mise dospěla k závěru, že raketové a minometné útoky, které uskutečnily palestinské ozbrojené skupiny operující v pásmu Gazy, způsobily v dotčených komunitách v jižním Izraeli teror. Útoky způsobily ztrátu života a fyzickou a mentální újmu civilistům, jakož i poškození soukromých domů, náboženských staveb a majetku a narušily ekonomický a kulturní život dotčených komunit a vážně poškodily hospodářská a sociální práva obyvatelstva.

1952. Pokud jde o trvající zadržování izraelského vojáka Gilada Šalita, Mise shledává, že jako voják, který patří k izraelským ozbrojeným silám a který byl zajat v průběhu nepřátelského průniku do Izraele, Gilad Šalit splňuje požadavky na postavení válečného zajatce podle Třetí ženevské konvence a bude chráněn, bude s ním lidsky zacházeno a bude mu umožněna vnější komunikace, jak to odpovídá této Konvenci.

1953. Mise rovněž zkoumala, zda palestinské ozbrojené skupiny dostaly svým povinnostem podle mezinárodního humanitárního práva trvale se starat o to, aby minimalizovaly riziko újmy způsobené civilnímu obyvatelstvu v Gaze, mezi nímž byly prováděny nepřátelské operace. Provádění nepřátelských akcí

v zabudovaných oblastech samo o sobě nepředstavuje porušení mezinárodního práva. Avšak zahajování útoků – ať již vypalování raket a minometných střel na obyvatelstvo v jižním Izraeli nebo na izraelské ozbrojené síly v Gaze – poblíže civilních nebo chráněných budov představuje selhání přijmout veškerá možná předběžná opatření. V případech, kdy k tomu došlo, palestinské ozbrojené skupiny nezbytně vystavily civilní obyvatelstvo v Gaze inherentnímu nebezpečí plynoucímu z vojenských operací kolem něho. Mise nenašla žádný doklad naznačující, že palestinské ozbrojené skupiny ani neposílaly civilisty do oblastí, kam byly směřovány útoky, ani civilisty nenutily, aby zůstávali v blízkosti útoků. Mise rovněž nenašla žádný doklad, že se příslušníci palestinských ozbrojených sil zapojili do bojů v civilním oblečení. Ačkoliv v jediném prošetřovaném incidentu izraelského útoku na mešitu Mise shledala, že neexistuje náznak, že mešita byla použita k vojenským účelům nebo ke krytí vojenských aktivit, Mise nemůže vyloučit, že k tomu v jiných případech došlo.

5. Akce odpovědných palestinských úřadů

1954. Ačkoliv úřady v Gaze popírají kontrolu nad ozbrojenými skupinami a odpovědnost za jejich činy, jestliže podle názoru Mise selhaly a nepřijaly nezbytná opatření, aby palestinským ozbrojeným skupinám zabránily ohrožovat civilní obyvatelstvo, úřady v Gaze nesou za škody vyvstávající z občanského života v Gaze odpovědnost.

1955. Mise shledává, že bezpečnostní služby stojící pod kontrolou úřadů v Gaze provedly mimosoudní popravy, svévolná zatčení, zadržení a špatné zacházení s lidmi, obzvláště politickými protivníky, což představuje závažná porušení lidských práv na život, svobodu a bezpečnost osoby, osvobození od mučení a nebo krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání, být ochráněn před svévolným zatčením, práva na spravedlivý a nestranný právní proces; a na svobodu názoru a slova, včetně svobody zastávat názory bez rušivého zasahování.

1956. Mise rovněž dospívá k závěru, že akce Palestinské samosprávy proti politickým oponentům na Západním břehu, které začaly v lednu 2006 a zesílily v průběhu období od 27.

prosine 2008 do 18. ledna 2009, představují porušení lidských práv a vlastního Palestinského základního zákona. Zadržování na politických základech porušuje práva na svobodu a bezpečí osoby, na spravedlivý proces a právo nebýt diskriminován na podkladě vlastního politického názoru, což vše jsou části zvykového mezinárodního práva. Zprávy o mučení a jiných formách špatného zacházení v průběhu zatčení a zadržování a smrti v době zadržení vyžadují urychlené vyšetřování a stanovení odpovědnosti.

K. Potřeba stanovení odpovědnosti

1957. Mise byla překvapena opakovaným komentářem palestinských obětí, ochránců lidských práv, mluvčích občanské společnosti a činitelů v tom smyslu, že doufali, že to bude poslední vyšetřovací mise svého druhu, protože z ní vyplyne akce vedoucí k spravedlnosti. Byla právě tak překvapena komentáři, že pokaždé, když je publikována zpráva a nenásleduje žádná akce, „povzbudí to Izrael v přesvědčení, že je nedotknutelný“. Popírání režimů odpovědnosti posiluje beztrestnost a poskvřňuje důvěryhodnost Spojených národů a mezinárodního společenství. Mise soudí, že tyto komentáře by měly stát v popředí uvažování členských států Spojených národů o jejich zjištěních a doporučeních a poté o následné akci.

1958. Mise je pevně přesvědčena, že spravedlnost a respekt k vládě práva jsou nepostradatelným základem pro mír. Přetrvávající stav beztrestnosti vytvořil na okupovaném palestinském území justiční krizi, která opravňuje k akci.

1959. Poté, co posoudila izraelský systém vyšetřování a stíhání závažných porušení lidských práv a humanitárního práva, obzvláště tušených válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, Mise shledala velké strukturální vady, které podle jejího názoru činí systém neslučitelný s mezinárodními standardy. S „vojenskými operačními hlášeními“ v samotném jádru systému neexistuje efektivní a nestranný vyšetřovací mechanismus a oběti takových údajných porušení práv jsou zbavovány jakékoliv účinné nebo urychlené nápravy. Taková vyšetřování, jsouce navíc interní věcí izraelských vojenských úřadů, neodpovídají

mezinárodním standardům nezávislosti a nestrannosti. Mise se domnívá, že několik šetření provedených izraelskými úřady o uvedených závažných porušeních mezinárodních lidských práv a humanitárního práva a, obzvláště, uvedených válečných zločinů v kontextu vojenských operací v Gaze mezi 27. prosincem 2008 a 18. lednem 2009 bylo závadami v systému postiženo, nadměrně odkládáno a postrádá tudíž přes závažnost obvinění žádoucí důvěryhodnost a konformitu s mezinárodními standardy. Mise je znepokojena, že vyšetřování relativně méně závažných porušení, o nichž Vláda Izraele tvrdí, že jsou vyšetřována, byla rovněž přehnaně protahována.

1960. Mise zaznamenala šablonu odkladů, nulových akcí nebo jinak neuspokojivého způsobu, jakým izraelské úřady vedly vyšetřování, stíhání a usvědčování vojenského personálu a osadníků za násilí a přestupky proti Palestincům, včetně Západního břehu, jakož i jejich diskriminační výsledek. Současný ústavní a právní rámec v Izraeli poskytuje navíc velice málo možností, pokud nějaké, Palestincům, aby se domáhali kompenzace a reparací.

1961. Ve světle informací, které kontrolovala, a jejich analýzy, Mise dospívá k závěru, že existují vážné pochybnosti o ochotě Izraele provést skutečné vyšetření nestranným, nezávislým, urychleným a účinným způsobem, jak to vyžaduje mezinárodní právo. Mise je rovněž názoru, že systém neodmyslitelně nabízí diskriminační rysy, které pro palestinské oběti činí domáhání se spravedlnosti velice obtížným.

1962. Pokud jde o tvrzení o porušování mezinárodního humanitárního práva, jež spadá do jurisdikce odpovědných palestinských úřadů v Gaze, Mise zjišťuje, že tato tvrzení nebyla prošetřována.

1963. Mise zaznamenává, že odpovědnost za vyšetřování porušení mezinárodních lidských práv a humanitárního práva, soudně stíhat, pokud je to vhodné, a soudit pachatele náleží na prvním místě domácím úřadům a institucím. To je právní povinnost spadající na státy a jakoby státní instituce. Tam, kde však nejsou domácí úřady schopny nebo se nechtějí vyrovnat s touto povinností, musí být aktivovány mezinárodní justiční mechanismy, aby beztrestnosti zabránily.

1964. Mise se domnívá, že za daných okolností existuje malý potenciál pro stanovení odpovědnosti za závažná porušení mezinárodního humanitárního práva a lidských práv ze strany domácích institucí v Izraeli a dokonce méně v Gaze. Mise je názoru, že dlouhotrvající beztrestnost byla klíčovým faktorem pro přetrvávání násilí v regionu a pro opakovaný výskyt násilí, jakož i pro erodování důvěry mezi Palestinci a mnoha Izraelci, týkající se perspektivy spravedlnosti a mírového řešení konfliktu.

1965. Mise se domnívá, že se některé násilné akce, jak je uvádí tato zpráva, rovnají těžkým porušením Čtvrté ženevské konvence. Konstatuje, že existuje povinnost uložená Ženevskými konvencemi všem vysokým smluvním stranám vyhledávat a postavit před jejich soudy osoby odpovědné za uváděné násilné činy.

1966. Mise soudí, že vážná porušení mezinárodního humanitárního práva vypočítaná v této zprávě spadají svou podstatou pod jurisdikci Mezinárodního trestního soudu. Mise poznamenává, že Rada bezpečnosti OSN již dávno přiznala, že situace na Blízkém Východě, včetně palestinské otázky, má dopad na mezinárodní mír a bezpečnost a že tuto situaci pravidelně posuzuje a kontroluje. Mise je přesvědčena, že ve světle dlouhodobě trvající povahy konfliktu časté a konsistentní výpovědi o porušování mezinárodního humanitárního práva vůči všem stranám, zjevné zvýšení intenzity takových porušení v nedávných vojenských operacích a politováníhodná možnost návratu k dalšímu násilí, by k ukončení beztrestnosti za taková porušení a k účinné cestě, jak zabránit, aby se taková porušení opakovala v budoucnosti, nabídly smysluplné a praktické kroky. Mise je názoru, že soudní stíhání osob odpovědných za závažná porušení mezinárodního humanitárního práva by přispělo k ukončení takových aktů násilí, k ochraně civilistů a uchování míru.

XXXI. DOPORUČENÍ

1967. Mise předkládá následující doporučení týkající se

- (a) Odpovědnosti za závažná porušení mezinárodního humanitárního práva**
- (b) Reparací**
- (c) Závažných porušení práva o lidských právech**
- (d) Blokády a rekonstrukce**
- (e) Používání zbraní a vojenských postupů**
- (f) Ochrany organizací pro lidská práva a jejich obhájců**
- (g) Dalšího sledování doporučení Mise**

1968. Radě pro lidská práva

(a) Mise doporučuje, aby Rada pro lidská práva OSN schválila doporučení obsažená v této zprávě, přijala příslušné akce k jejich naplnění, jak Misí doporučeno jinými prostředky, jež by se mohly zdát jako vhodné, a pokračovat v kontrole jejich plnění na příštích zasedáních;

(b) Vzhledem k závažnosti všech porušení mezinárodních lidských práv a humanitárního práva, o nichž podala zprávu, Mise doporučuje, aby Rada pro lidská práva OSN požádala generálního tajemníka OSN, aby tuto zprávu předložil Radě bezpečnosti OSN podle článku 99 Charty OSN, aby tak Rada bezpečnosti mohla posoudit akce podle relevantních doporučení Mise níže;

(c) Mise dále doporučuje, aby Rada pro lidská práva OSN tuto zprávu formálně předložila Žalobci Mezinárodního trestního soudu;

(d) Mise doporučuje, aby Rada pro lidská práva předložila tuto zprávu Valnému shromáždění se žádostí, aby ji posoudilo;

(e) Mise doporučuje, aby Rada pro lidská práva předložila doporučení Mise k seznámení příslušným smluvním útvarům OSN pro lidská práva, aby tak mohly začlenit kontrolu pokroku do svého plnění, jak by mohlo být relevantní ve vztahu k jejich mandátu a činnostem, a do jejich periodické kontroly, jak se Izrael vyrovnává se svými závazky v oblasti lidských práv. Mise

dále doporučuje, aby Rada pro lidská práva zvažila, jak kontrolovat pokrok, jako součást svého universálního procesu periodické kontroly.

1969. Radě bezpečnosti OSN

(a) Mise doporučuje, aby Rada bezpečnosti požádala vládu Izraele, podle článku 40 Charty OSN:

(i) Přijmout do tří měsíců veškeré příslušné kroky k zahájení řádného vyšetřování, které bude nezávislé a v souladu s mezinárodními standardy, závažných porušení mezinárodního humanitárního práva a práva o lidských právech podle zprávy Mise a jakýchkoliv dalších závažných výpovědí, které by se mohly dostat k její pozornosti;

(ii) Informovat Radu bezpečnosti v dalším období tří měsíců o přijatých akcích nebo o přijatém postupu k získání, vyšetření a soudnímu stíhání takových závažných porušení, jak je realizovala vláda Izraele;

(b) Mise dále doporučuje, aby Rada bezpečnosti současně ustavila nezávislý výbor odborníků pro mezinárodní humanitární právo a právo o lidských právech k monitorování a informování Rady bezpečnosti o jakýchkoliv domácích právních nebo jiných postupech, jak je podnikla vláda Izraele do konce šestiměsíčního období ve vztahu k výše uvedenému vyšetřování. Tento výbor odborníků by měl na konci šestiměsíčního období informovat Radu bezpečnosti o svém hodnocení příslušných domácích postupů vlády Izraele, včetně jejich pokroku, efektivity a upřímnosti, aby tak Rada bezpečnosti mohla posoudit, zda byla přijata na domácí úrovni řádná akce k zajištění spravedlnosti pro oběti a odpovědnosti pro pachatele. Rada bezpečnosti by měla výbor požádat, aby ji ve stanovených intervalech, jak to bude nutné, podával zprávy. Výbor by měl být patřičně podporován Úřadem vysokého komisaře OSN pro lidská práva.

(c) Mise doporučuje, aby – na podkladě přijetí zprávy výboru – Rada bezpečnosti posoudila situaci a v případě neexistence

vyšetřování v dobré víře, jež bylo provedeno nezávisle a v souladu s mezinárodními standardy nebo ještě probíhá, provedeného do šesti měsíců od data její rezoluce podle Článku 40 příslušnými úřady Státu Izrael, opět jednajíc podle Kapitoly VII Charty OSN, svěřila situaci v Gaze Žalobcovi Mezinárodního trestního dvora podle článku 13 (b) Římského statutu;

(d) Mise doporučuje, aby Rada bezpečnosti požádala nezávislý výbor odborníků uvedených v pododstavci (b), aby monitoroval a informoval o jakémkoliv domácím právním nebo jiném řízení podniknutém relevantními úřady v pásmu Gazy ve vztahu k výše uvedenému vyšetřování. Výbor by měl podat na konci šestiměsíčního období Radě bezpečnosti zprávu o svém posouzení relevantního domácího řízení iniciovaného příslušnými úřady v Gaze, včetně jeho pokroku, účinnosti a nefalšovanosti, aby tak Rada bezpečnosti mohla posoudit, zda byla podniknuta nebo je prováděna na domácí úrovni náležitá akce k zajištění spravedlnosti pro oběti a stanovení odpovědnosti pachatelů. Rada bezpečnosti by měla požádat výbor, aby jí ve stanovených termínech, jak to bude nutné, podával zprávy;

(e) Mise doporučuje, aby – na podkladě přijetí zprávy výboru – Rada bezpečnosti posoudila situaci a v případě neexistence vyšetřování v dobré víře, jež bylo provedeno nezávisle a v souladu s mezinárodními standardy nebo ještě probíhá, provedeného do šesti měsíců od data její rezoluce podle Článku 40 příslušnými úřady v Gaze, jednajíc podle Kapitoly VII Charty OSN, svěřila situaci v Gaze Žalobcovi Mezinárodního trestního dvora podle článku 13 (b) Římského statutu;

(f) Mise doporučuje, aby nedostatek spolupráce ze strany Vlády Izraele nebo úřadů v Gaze v práci s výborem Rada bezpečnosti považovala za maření práce výboru;

1970. Žalobci Mezinárodního trestního dvora, s odkazem na deklaráci podle článku 12 (3), kterou Úřad žalobce Mezinárodního trestního dvora obdržel od Vlády Palestiny, Mise soudí, že odpovědnost za oběti a zájmy míru a spravedlnosti

v regionu vyžaduje, aby Žalobce provedl požadované právní rozhodnutí co nejdříve.

1971. Valnému shromáždění

(a) Mise doporučuje, aby Valné shromáždění požádalo Radu bezpečnosti, aby jej informovala o opatřeních přijatých v zájmu zajištění odpovědnosti za závažná porušení mezinárodního humanitárního práva a lidských práv ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v této zprávě a dalším relevantním skutečností v kontextu vojenských operací v Gaze, včetně plnění všech doporučení Mise. Valné shromáždění může v této záležitosti zůstat spokojeno, bude-li uspokojeno, že je na domácí nebo mezinárodní úrovni podnikána náležitá akce k zajištění spravedlnosti pro oběti a odpovědnosti pro pachatele. Valné shromáždění může zvážit, zda je žádoucí dodatečná akce v rámci jeho pravomocí v zájmu spravedlnosti, včetně podle jeho rezoluce 377 (V) o sjednocení pro mír;

(b) Mise doporučuje, aby Valné shromáždění zřídilo podmíněčný fond, který bude použit k vyplacení adekvátní kompenzace Palestincům, kteří utrpěli ztrátu a byli poškozeni v důsledku protiprávních aktů, jež lze přisoudit Izraeli v průběhu prosincové a lednové vojenské operace a akcím s ní spojeným, a aby Vláda Izraele do tohoto fondu zaplatila požadované částky. Mise dále doporučuje, aby Valné shromáždění požádalo Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, aby poskytl expertní radu o příslušných modalitách zřízení podmíněčného fondu;

(c) Mise doporučuje, aby Valné shromáždění požádalo vládu Švýcarska o svolání konference vysokých smluvních stran Čtvrté ženevské konvence z r. 1949 k opatřením majícím prosadit Konvenci na okupovaném palestinském území a zajistit její respektování v souladu s jejím článkem 1;

(d) Mise doporučuje, aby Valné shromáždění podnítilo spěšnou diskusi o další legalitě používání určitých druhů munice uvedených v této zprávě, a obzvláště bílého fosforu, šipek a

těžkých kovů jako je tungsten. V této diskusi by Valné shromáždění mělo mimo jiné použít expertízy Mezinárodního výboru červeného kříže (ICRC). Mise dále doporučuje, aby vláda Izraele přijala moratorium na používání těchto zbraní ve světle lidského utrpení a škod, které způsobily v pásnu Gazy.

1972. Státu Izrael

(a) Mise doporučuje, aby Izrael okamžitě zrušil hraniční uzávěry a omezení na průchod přes hraniční přechody s pásmem Gazy a povolil průchod zboží nezbytného a dostačujícího k uspokojení potřeby obyvatelstva, pro obnovu a rekonstrukci obytných domů a základních služeb a pro obnovení smysluplné ekonomické aktivity v pásnu Gazy;

(b) Mise doporučuje, aby Izrael zrušil omezení přístupu k moři za účelem rybolovu, uvalená na pásmo Gazy, a povolil tyto rybolovné aktivity do 20 námořních mil, jak to stanoví Dohody z Osla. Doporučuje dále, aby Izrael povolil obnovení zemědělské aktivity v pásnu Gazy, včetně v oblastech v blízkosti hranic s Izraelem;

(c) Izrael bude iniciovat revizi bitevních pravidel, standardních operačních postupů, předpisů o ostré palbě a dalších instrukcí pro vojenský a bezpečnostní personál. Mise doporučuje, aby Izrael použil expertízy Mezinárodního výboru Červeného kříže, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva a dalších relevantních orgánů a izraelských odborníků, organizací občanské společnosti s příslušnou expertízou a specializací, aby v tomto ohledu zajistil shodu s mezinárodním humanitárním právem a zákonem o lidských právech. Tato bitevní pravidla by měla obzvláště zabezpečit, že budou účinně integrovány zásady proporcionality, rozlišení, omezitelnosti a nediskriminace do všech takových instrukcí a do jakýchkoliv ústních inštruktáží poskytovaných důstojníkům, vojákům a bezpečnostním silám, aby se zabránilo opětovnému výskytu úmrtí palestinských civilistů, destrukci a urážkám lidské důstojnosti v rozporu s mezinárodním právem;

(d) Mise doporučuje, aby Izrael povolil svobodu pohybu pro Palestince uvnitř okupovaného palestinského území – uvnitř Západního břehu, včetně Východního Jeruzaléma, mezi pásmem Gazy a Západním břehem a mezi okupovaným palestinským územím a vnějším světem – v souladu se standardy mezinárodních lidských práv a mezinárodních závazků platných mezi Izraelem a palestinským lidem. Mise dále doporučuje, aby Izrael bezodkladně odvolal cestovní zákazy, které jsou v současnosti uvaleny na Palestince, z důvodu jejich lidských práv nebo pro jejich politické aktivity;

(e) Mise doporučuje, aby Izrael propustil Palestince, kteří jsou zadržováni v izraelských věznicích v souvislosti s okupací. Propuštění dětí by mělo být nejvyšší prioritou. Mise dále doporučuje, aby Izrael zastavil diskriminační zacházení se zadrženými Palestinci. Měly by být obnoveny rodinné návštěvy pro vězně z Gazy;

(f) Mise doporučuje, aby Izrael neprodleně přestal zasahovat do národních politických procesů na okupovaném palestinském území a jako první krok propustil všechny členy Palestinské legislativní rady, kteří jsou v současnosti ve vazbě, a dovolil všem členům Rady pohyb mezi Gazou a Západním břehem, aby mohla obnovit svoje fungování;

(g) Mise doporučuje, aby Vláda Izraele zastavila akce zaměřené na omezování kritických vyjádření ze strany občanské společnosti a příslušníků veřejnosti, týkajících se politiky a chování v průběhu vojenských operací v pásmu Gazy. Mise rovněž doporučuje, aby Izrael zahájil nezávislé šetření k posouzení, zda nebylo zacházení izraelských justičních úřadů s palestinskými a židovskými Izraelci vyjadřujícími nesouhlas v souvislosti s ofenzivou diskriminační, a to jak v podmínkách obvinění, tak zadržení hrozícího procesem. Výsledky šetření by měly být zveřejněny, a v případě zjištění by měla podniknuta příslušná akce k nápravě;

(h) Mise doporučuje, aby se Vláda Izraele zdržela jakékoliv akce odvety vůči palestinským a izraelským jednotlivcům a organizacím, které spolupracovaly s Misí OSN zjišťující fakta o konfliktu v Gaze, obzvláště jednotlivcům, kteří se objevili ve veřejném slyšení konaném Misí v Gaze a Ženevě a vyjádřili kritiku akcí Izraele;

(i) Mise doporučuje, aby Izrael zopakoval svůj přijatý závazek respektovat nedotknutelnost provozoven a personálu Spojených národů a že podnikne všechna příslušná opatření, aby zajistil, že v budoucnu nedojde k žádnému opakování všech narušení. Doporučuje dále, aby Izrael plně a bez dalšího odkladu poskytl Spojeným národům reparace a aby Valné shromáždění tuto záležitost posoudilo.

1973. Palestinským ozbrojeným skupinám

(a) Mise doporučuje, aby se palestinské ozbrojené skupiny bezprostředně zavázaly, že budou respektovat mezinárodní humanitární právo, obzvláště zřeknutím se útoků na izraelské civilisty a civilní objekty, a přijmout všechna proveditelná prevenční opatření, aby se vystríhaly škod způsobených v průběhu nepřátelských akcí palestinskému obyvatelstvu;

(b) Mise doporučuje, aby palestinské ozbrojené skupiny, které drží izraelského vojáka Gilada Šalita v zajetí, jej z humanitárních důvodů propustily. V očekávání jeho propuštění uznají jeho statut jako válečného zajatce, s jako takovým s ním budou zacházet a dovolí mu návštěvy ICRS.

1974. Odpovědným palestinským úřadům

(a) Mise doporučuje, aby Palestinská samospráva vydala bezpečnostním silám pod jejím velením jasné instrukce, aby dodržovaly normy lidských práv, jak je to uloženo v Palestinském základním zákonu a mezinárodních dokumentech, zajistily okamžité a nezávislé vyšetřování všech výpovědí o vážném porušování lidských práv bezpečnostními silami pod její

kontrolou, a ukončila používání vojenské justice v případech zahrnujících civilisty;

(b) Mise doporučuje, aby Palestinská samospráva a úřady v Gaze bezodkladně propustily všechny zadržené politické osoby, v současnosti se nacházející v jejich moci, a zdržely se dalšího zatýkání na politickém základě a v rozporu s mezinárodními zákony o lidských právech;

(c) Mise doporučuje, aby Palestinská samospráva a úřady v Gaze nadále umožňovaly svobodné a nezávislé působení palestinských nevládních organizací, včetně organizací pro lidská práva a Nezávislé komise pro lidská práva.

1975. Mezinárodnímu společenství

(a) Mise doporučuje, aby státy, strany Ženevských konvencí z r. 1949, zahájily trestní vyšetřování u národních soudů, používající universální jurisdikce, tam kde je dostatečné svědectví komise o porušování Ženevských konvencí z r. 1949. Tam kde to po provedeném vyšetřování bude oprávněno, by měli být domnělí pachatelé zatčeni a obžalováni v souladu s mezinárodně uznanými justičními standardy;

(b) Poskytovatelé mezinárodní pomoci by měli zvýšit finanční a technickou pomoc organizacím poskytujícím psychologickou podporu a mentální zdravotnické služby palestinskému obyvatelstvu;

(c) Vzhledem k jejich zásadní funkci, Mise doporučuje, aby donátorské země / poskytovatelé pomoci nadále podporovali práci palestinských a izraelských organizací pro lidská práva, a to dokumentováním a veřejným informováním o porušeních lidských práv a mezinárodního humanitárního práva, a informováním příslušných úřadů o dodržování mezinárodního práva;

(d) Mise doporučuje, aby státy zapojené do mírových jednání mezi Izraelem a představiteli palestinského lidu, obzvláště Kvartet, zajistily, že ústřední roli v mezinárodně sponzorovaných mírových iniciativách sehraje respekt k vládě práva, mezinárodnímu právu a lidským právům.

(e) Vzhledem k sdělením a zprávám o dlouhodobých ekologických škodách, které mohly být způsobeny určitou municí nebo troskami munice, Mise doporučuje, aby byl pod dohledem Spojených národů realizován program ekologického monitorování, a to tak dlouho, jak to bude nutné. Program by měl zahrnout pásmo Gazy a oblasti uvnitř jižního Izraele poblíže míst dopadu. Program ekologického monitorování by měl být realizován v souladu s doporučeními nezávislého útvaru, a vzorky a analýzy by měly být podrobeny analýze jednou nebo více nezávislých expertních institucí. Tato doporučení, alespoň na počátku, by měla zahrnovat měřicí mechanismy, které osloví obavy obyvatelstva Gazy a jižního Izraele a měly by být minimálně schopny určit přítomnost těžkých kovů všech druhů, bílého fosforu, tungstenových mikro-šrapnelů a granulí a jiných takových chemikálií, jež by mohly být šetřením odhaleny.

1976. Mezinárodnímu společenství a palestinským úřadům

(a) Mise doporučuje, aby byly zřízeny příslušné mechanismy pro zajištění, že fondy poskytnuté mezinárodními dárci pro rekonstrukční aktivity v pásmu Gazy budou hladce a účinně rozděleny a bezodkladně dány obyvatelstvu Gazy k použití;

(b) Vzhledem k následkům vojenských operací, Mise doporučuje, aby odpovědné palestinské úřady, jakož i mezinárodní poskytovatelé pomoci věnovali zvláštní pozornost potřebám invalidních osob. Mise navíc doporučuje, aby bylo zabezpečeno, že příslušné mezinárodní a palestinské struktury povedou další lékařské sledování pacientů, kteří utrpěli amputace nebo byli zraněni jinak municí, jejíž povaha nebyla vyjasněna, aby byl monitorován každý možný dlouhodobý dopad na jejich zdraví.

Měla by být poskytnuta finanční a technická pomoc zajišťující odpovídající lékařské sledování palestinských pacientů.

1977. Mezinárodnímu společenství, Izraeli a palestinským úřadům

(a) Mise doporučuje, aby Izrael a představitelé palestinského lidu a mezinárodní aktéři zapojení do mírového procesu zapojili do navrhování dohod o udržitelném míru založeného na respektu pro mezinárodní právo izraelskou a palestinskou občanskou společnost. Účast žen by měla být zabezpečena v souladu s rezolucí Rady bezpečnosti 1325 (2000);

(b) Mise doporučuje, aby byla věnována pozornost postavení žen a krokům, jež mají být podniknuty k zabezpečení jejich přístupu ke kompenzaci, právní pomoci a ekonomickému bezpečí.

1978. Generálnímu tajemníkovi OSN; Mise doporučuje, aby generální tajemník vypracoval politiku pro integraci lidských práv do mírových iniciativ, do nichž jsou zapojeny Spojené národy, obzvláště Kvartet, a aby požádal Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, aby poskytl expertízu potřebnou pro splnění tohoto doporučení.

1979. Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva

(a) Mise doporučuje Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, aby monitoroval situaci osob, které spolupracovaly s Misí OSN zjišťující fakta o konfliktu v Gaze, a periodicky aktualizoval své veřejné zprávy pro Radu pro lidská práva nebo ji informoval jinými cestami, jak to může považovat za vhodné;

(b) Mise doporučuje, aby Úřad Vysokého komisaře pro lidská práva věnoval pozornost doporučením Mise ve svých periodických zprávách o okupovaném palestinském území pro Radu lidských práv.

Neoficiální překlad: VJ, říjen 2009